

БЪЖАНЦИ.

И. Ивановъ.

Въ нощъ тъмна, мрачна, нощъ непрогледна,
Срѣдъ бури страшни и зима ледна,
Съ мжка на сърдце мълкомъ пжтватъ
Бѣжанци клетки и отминуватъ
Пространства цѣли, безъ да почиватъ —
Напрѣдъ сѣ крачатъ, бѣгатъ отиватъ,
Пънатъ се въ мрака, падатъ безъ сила,
Отново ставатъ съ душа унила,
И пакъ започватъ съсъ крачки бавни
Да продължаватъ пжтя неравни.

Отъ какъ на пжтъ сж — вече недѣля,
Хлѣбъ тѣ не знаятъ, нито постеля;
Скжсани, прашни, блѣдни, изпити,
Съ погледи жални, съ души разбити,
Дѣца невинни, нещастни, слаби,
Немощни старци, майки и баби —
Бѣгатъ, горкитѣ, съ гнѣвъ на сърдцето,
Бѣгатъ съ клѣтви, съ викъ до небето —
Бѣгатъ оставятъ кжщи и ниви
Въ ржцѣ тирански, немилостиви.

Злоба въ душа имъ кипи, бѣснѣе,
Мъсть имъ се въ жили вълнува, лѣе,
И всички стискатъ ржцѣ ужасно,
Клетви отправятъ глухо, безгласно
Къмто Европа, къмто тирана
За честь имъ скжпа тѣй подиграна.
Бѣгатъ тѣ, ала вѣра крѣпи ги,
Че край ще дойде на тѣзъ вериги,
Че слѣдъ недѣля, мѣсецъ, година
Волность ще блѣсне въ мила родина,
И тѣ съ радость пакъ ще се върнатъ
Свойтѣ огнища мили да зърнатъ.

